

interview met de maker

Hoi Gina, stel eens je voorstelling voor.

"*Oh Deer!* is een voorstelling die vooral gaat over omgaan met ongemak en moeilijke gevoelens. En over hoe en wanneer je de keuze maakt om iets aan je leven te veranderen, om eens iets anders te doen. Maar we geven zeker geen handleiding of reiken geen oplossingen aan. We sporen vooral aan om zelf te zoeken en ervoor te zorgen dat je niet wegloopt van de lastigere kantjes, van de onaangename gevoelens."

Kampte je zelf met onaangename gevoelens toen je aan het stuk begon?

"Ik denk dat we allemaal weleens bang zijn, of verdrietig. Bij die emoties had ik sterk het gevoel dat ik ze moest 'oplossen'. Ik dacht meteen: 'Hoe kan ik mij zo snel mogelijk weer goed voelen?'. Een blij, leuk leven leek voor mij de basis. Maar voor een volwaardig leven heb je zowel positieve als negatieve emoties nodig. Die twee moeten naast elkaar kunnen bestaan. Daarmee wil ik niet zeggen dat je blij moet zijn om je verdriet, maar wel dat je het mag voelen."

"Ik wil niet zeggen dat je blij moet zijn om je verdriet, maar wel dat je het mag voelen."

Dus een life coach is niets voor jou?

"Haha, nee, een life coach zal zeker wel mensen helpen. Waar ik het moeilijker mee heb zijn motivational speakers die zeggen dat je discipline moet hebben, dat je hard moet zijn, harder moet werken. En dat je met die formule alles kan bereiken. Alsof je hele levensloop in jouw handen ligt."

"Dat klopt gewoon niet in een samenleving waarin iedereen andere kaarten toebedeeld krijgt."

In je vooronderzoek verwijst je vaak naar '*Hope in the dark*'. Rebecca Solnit voor kinderen? Lukt dat?

"Haar essay, en zelfs de titel, is best wel metaforisch. En als je beelden aan een verhaal kan hangen, kan je het op een andere manier ook laten 'lezen'. Het essay moedigt mensen aan om hun blik niet meer af te wenden en diep in het duister te kijken. Want voor Solnit betekent hoop hebben niet dat alles steeds goed komt. Het betekent dat je mogelijkheden ziet en tot actie komt, zelfs als je niet zeker bent van de gevolgen. Gevoelsmatig kan je die boodschap zeker overbrengen aan kinderen."

"Maar ik hoop eigenlijk voorstellingen te maken die even hard gesmaakt worden door kinderen als hun ouders. Dat heb ik, denk ik, meegekregen door de VPRO programma's uit mijn jeugd, zoals *Theo en Thea*. Dat had veel brutaliteit in zich waarvan mijn ouders ook echt konden genieten. Verder vind ik het smullen hoe fel kinderen durven reageren, dat ze als publiek gewoon terugroepen."

En is er een reactie vanuit de zaal waarop je heel erg hard hoopt nu?

"Oh ja, zeker! Kinderen bevelen spelers vaak vanuit de zaal. Ze roepen dan: 'DOE DIT! DOE DAT!' en ik hoop ergens dat ze de personages in *Oh Deer!* zullen aanmoedigen. Zo is er een personage in een café dat twijfelt om alles naast zich neer te leggen en naar buiten te stappen. Dan hoop ik echt dat ze roepen: 'GA DAT CAFÉ NU UIT! LEG DIE SIGARET NEER! STOP MET DRINKEN!' Dat lijkt me wel wat."

Eén van je personages zit, zoals je zegt, vastgeroest in een café, of in haar leven. Dat lijkt me niet meteen een herkenbare ervaring voor een kind.

“Dat hoeft volgens mij ook niet. Kinderen leven van zichzelf heel empathisch mee en de voorstelling reikt hen natuurlijk ook een hand toe. Bovendien bestaat de kans dat ze later zelf meemaken wat ze nu in het theater zien. Die indirecte theaterbeleving, en later de herkenning ervan, kan een gids zijn. In *Oh Deer!* zien ze bijvoorbeeld dat de wereld niet gemaakt is uit oplossingen, dat het niet altijd een gemakkelijke weg zal zijn en dat het loont om je emoties recht in de ogen te kijken. Allemaal ideeën waarmee ze zichzelf, nu of later, kunnen wapenen tegen de veeleisende geluksmaatschappij.”

Welk detail in de voorstelling mogen we zeker niet missen?

“Oh, nu moet ik even zoeken of er ergens een *easter egg* inzit, voor de oplettende kijker. (lacht) Wat er wel is: ik heb heel lang op Theaterfestival de Parade gewerkt en elk jaar stond *De Levende Jukebox* op het programma.”

“Dat waren twee vrouwen die al dertig jaar dezelfde covers zongen, maar ook eigen merchandise verkochten met posters die ze, zeg maar, tijdens hun eerste speeljaar hadden gemaakt. En die dus drastisch verouderd waren. Ik heb die show heel vaak gezien. Dan weet je perfect wat er gebeurt als je bijvoorbeeld *Jolene* aanvraagt. Het is nu het eerste jaar dat ik niet op de Parade werk en *De Levende Jukebox* is, volgens mij, twee jaar geleden gestopt met spelen. Dus het voelt wel als een soort minihommage.”

Is dat een beeld dat je wakker houdt? Dat je zelf 30 jaar lang *Oh Deer!* moet spelen?

(lacht) “Dan zitten we in een loop in een loop in een loop. Ik hoop natuurlijk wel dat we dit heel vaak gaan spelen. Laten we zeggen dat het op dit moment niet zo’n prominente angst is.”

"Ik hoop echt dat de kinderen roepen: ‘GA DAT CAFÉ NU UIT! LEG DIE SIGARET NEER! STOP MET DRINKEN!’ Dat lijkt me wel wat."

